

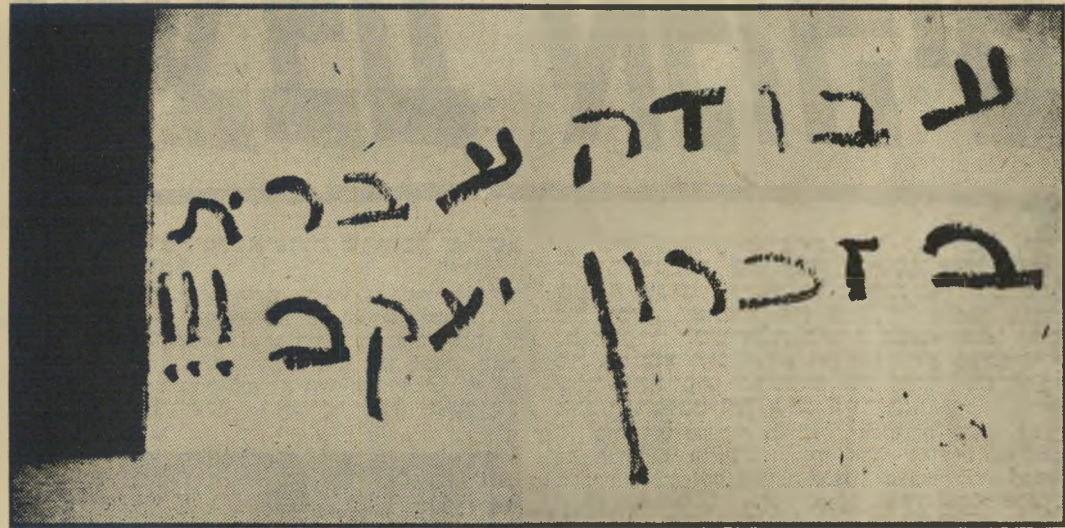
שונות. דכן המיפגש ביניהם הוא הרבה יותר ממיפגש אישי או פוליטי. זהו תמרור היסטורי. תמרור המבשר סיכוי גדול או סכנה גדולה. כי במיפגש זה נולד הימין החדש.

שיחה עם ספי

איך הגיע אריק אל התמרור הזה? לכאורה, כמעט במיקרה. נדמה לו שזה יכול היה

מקום בקצוות... לא היתה לי שום סיבה שלא ללכת עם המערך... באופן אישי אני קרוב אליהם יותר... אני מדבר בשפה שלהם... הזכירו לי אפילו שהייתי פעם חבר מפא"י. אני עצמי שכחתי את זה... אבל -- -- -- אבל מה?

אבל מה הייתי עושה שמי לא הייתי יכול שם להילחם על מה שאני רוצה להילחם. הייתי נכנס לעמדת המתנה, מחכה לאישוהו תפקיד של שר או סגן-שר, ובינתיים הייתי צריך לשתוק. כמו אהרלה (אהרון יריב) או רבין. לי אין עניין ללכת לחיים הפוליטיים כדי להיות עובד מנגנון. אהרלה מכריו בפומבי הכרזות הסותרות לגמרי את

כתובת-מחאה על קיר בזכרון-יעקב - 1927

דעותיו, כפי שבאו לידי ביטוי במשך שנים בישיבות המטכ"ל. הוא מצפה לתפקיד של סגן-שר, ואם ידבר בגלוי תרד עליו גולדה כמו על לובה אליאב. אריק מביט סביבו. כאילו הוא עדיין משתומם על עצם

להיות אחרת. ושרק שיקולים מישינים הוליכו אותו למי צודתו של זאב ז'בוטינסקי. כמו עזר ויצמן וציון החט לפניו, ואברהם יוסף אחריו, וכבר היה אריק להצטרף למערך

נחם בגין ישב מרותק. במשך כמה שעות לא יכול היה להסיר את מבטו מרגליו של האיש שישב לידו. הוא לא הביט בבלורית המפורסמת. בעיניים החומות, בגוף המגושם. הוא הביט בכפות רגליו של אריק שרון. אלה הן כפות רגליו של איכר. ובכל הישיבות הגור" ליות, היו אלה כפות יחפות. אריק לא טרח לגרוב גר" ביים ולנעול נעליים. באווירה הבורגנית של חליפות ועניבות, שרולים ארוכים ומכנסיים מגוהצים, הופיע האלוף (מיל.) אריאל שרון בסנדלים בלים. אריק הרגיש במבט התוהה. הוא ידע שהוא נראה בעיניו בגין כחייה מוזרה, שנקלעה לשטח לא-לה. אבל גם בעיניו היו שאר הנוכחים בישיבות חיות מוזרות מאוד-מאוד, לבושות בצורה משונה בימי-הקייץ הלהטים, מדברות בשפה משונה, מתנהגות בניב משונה. אריק שרון כמרומי בית-ז'בוטינסקי בתלי אביב, שנקרא בימים הטרופים-בורגניים, "מזוי דת זאב". אריק מוז בגין. פגישה מוזרה.

צבר בין העניבות

שה להעלות על הדעת שני אנשים שונים יותר ממנהיג תנועת-החרות ואלוף הצנחנים. כשם שהלבוש הקפדני הבגייני שונה מן המכנסיים המרופטים הנופלים של אריק, כן שונה כימעט כל דבר אחר אצלו. איש אינו קורא לאדוף אריאל שרון אלא בשם "אריק". רק אנשים מעטים קוראים לי בגין "מנחם", וגם זה לא בפניו, ובאיינוחות מסויימת.

רק 15 שנים מפרידות בין השניים. אולם בגין בן ה-60 נראה כאילו הוא שייך לדור אחר. אף שאביו של שרון נולד באותה עיר כמו בגין (ברסט-ליטובסק, בגבול המשתנה בין רוסיה ופולין), הם נראים כבני כוכבים שר-נים.

בגין הגיע לארץ בגיל 28, כשהוא כבר מנהיג מפורסם. אריק נולד לא רק כאריק, אלא גם כאחד המוקמות היותר "ארצישראליים" שה היושוב הוותיק: כפר-מלך, ליד כפר-סבא. בגין הוא אינטרוורט. מנותק מסביבתו. מסוגר בתוך עצמו. אין הוא יכול להתלוצץ בהיסח-הדעת, כאחד החב-

הימין החדש

הימצאותו בבית ז'בוטינסקי. "יותר חופשי כאן. אפשר לבטא דעות. צי"ץ יכול להגיד שהוא בעד תוכנית אלון, ושחלטת בגין לפרוש מממשלת-הליכוד היתה טעות. אין אפשר לדבר כך היום במערך?". מה עושה אריק בבית-ז'בוטינסקי, המיבצר של חרות, כשהוא עצמו הצטרף דווקא לחטיבה השניה של גח"ל, הלי-ברילית? פשוט מאוד: אצל הליברלים אין טלפון. בשביל איש רגיל ליעילות הצבאית, זה משגע. בבית המיפלגה הליברלית, ברחוב איבן-גבירול, יש כורסות עמוקות, גור חות-נוחות, שאי-אפשר לקום מהן. אבל בכל הקומה אין אף טלפון אחד עם קו חיצוני. ("זה מאוד אופייני!") לכן פשוט קם והתמסק אצל החטיבה השניה, בחדר בקו"מה ה-13, המשקיף על גגות תל-אביב ויפו.

הסוציאליסטי מכילי השנות כהוא זה את עקרונותיו ודעותיו. הבחירה לא נראתה לו עקרונית. כשפורסם מייד עם שחרורו של אריק מצה"ל, כי ניהל שיחות עם פנחס ספיר בדבר הצטרפותו למערך, מיהר אריק להכחיש זאת נמרצות. אבל האמת היא שפנחס ספיר אומנם הציע לאריק להצטרף למערך, בשיי חת שקיימו במלון סוואל בתל-אביב. אריק דחה את

רה. הוא אוהב לצטט פסוקים טיניים. לתקן את הדיקדוק של זולתו. אריק מדבר בסלנג צברי מובהק, אינו מצטיין בשפות זרות. הוא אכסטרוורט מובהק, פתוח לבריות, אוהב להתלוצץ. בגין עורך את מחשבותיו בלבו, מסדר אותם בסדר הגיוני, ונואם אותן. אריק חושב תוך כדי דיבור, והדיבור עורך לו לחשוב. והוא מקשיב. בעולמם של רעיונות מופשטים ומפוארים, כמו "הדר"

אבל במיפלגה הליברלית יש יתרונות. יש עוד יותר חופש. יש שם אנארכיה מוחלטת. הוא מציין לשבת, "אנשים הולכים אחרי מנהיגות. לא נותנים להם שום דבר, הם לא תלויים במנגנון. אהרלה תלוי במערך, הנותן לו משכורת ומכונת..."

אריק אינו מאמין שעבר איושהו קו מעמי די. מה פתאום?

מי שחושב שחיים בר-לב יותר קרוב לפועלים ממני, לא יודע מה הוא אומר. בחיים שלו הוא לא ישב ולא אכל ולא שתה עם פועלים. גם רבין לא פועל. בר-לב יכול לשבת עם מרק מושביץ וליהנות איתו במיסעדה יקרה. אבל אם אני נכנס לבית במושב עם 14 ילדים, אין לי בעיות. נראה איך חיים בר-לב ייכנס לבית כזה ויגיד אפילו מיש"פט אחד! הוא לא יידע מה להגיד! ורבין עוד יותר!

אפילו מבחינת הרעיונות אין אריק ספור שעבר איוזה קו שהוא. דעותי על הפליטים יותר מתקדמות מאשר הדעות של חזן ויערי, שלא לדבר על משה דיין. בישיבה הראשו"נה אחרי המליחמה אמרתי ללוי אשכול: עכשיו הזמן ליישב אותם. אבל הוא לא רצה. הוא רצה שיסתלקו מה"ארץ".

וכן: כשחזן שמע את הדעות שלי על הפיתרון שאני מציע לסיני, הוא הזדעזע. הוא יותר קיצוני ממני!"

המאבו של "לא משלנו"

איך, האם הגיע אריק לגח"ל במיקרה? האם מיקרה הוא שדווקא הוא הציע והגשים את הליכוד הימני? הוא עצמו מאמין בזה. כל הסבריו להצטרפותו למחנה הימני דווקא הם מאולתרים ופרגמטיים. אין הוא מעלה

"שוק העבודה" בפתח-תקווה בראשית המאה

ההצעה, אבל לא בגלל סיבות אידיאולוגיות. מאוחר יותר הסביר בגילוי-לב: "אין עוד קו מפריד בין הגופים והמיפלגות... הקו המפריד עובר בתוך הגופים עצמם... אפשר היה להכניס את כל גח"ל לתוך המערך, ועוד היה נשאר

ו"מלכות", של דיבורים על "עמנו וארצנו", אריק הוא זר. בעולמם של החבריה של "שמע חביבי" ו"תהיה גבר" בגין הוא תייב. זהו הרבה יותר מהברל של פינגוץ ואופי. השניים הם יצירי שתי תנועות היסטוריות